

USNESENÍ PŘEDSEDY SOUDU

15. října 2004 *

Ve věci T-193/04 R,

Hans-Martin Tillack, zastoupený I. Forresterem, QC, T. Boslym, C. Arholdem, N. Flandinem, J. Herrlingerem a J. Siaensem, advokáty,

žalobce,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené C. Dockseym a C. Ladenburgerem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je návrh směřující jednak k odkladu výkonu všech opatření, která mají být přijata na základě údajné stížnosti podané dne 11. února 2004 belgickým a německým soudním orgánům Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF), a jednak k tomu, aby bylo OLAF uloženo, aby se zdržel získávání, kontroly, zkoumání nebo slyšení obsahu veškerých dokumentů a informací nacházejících se v držení belgických a německých soudních orgánů po domovní prohlídce provedené v místě bydliště a v kanceláři žalobce dne 19. března 2004,

* Jednací jazyk: angličtina.

PŘESEDÁ SOUDU PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

vydává toto

Usnesení

Právní rámec

- 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 ze dne 25. května 1999 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) (Úř. věst. L 136, s. 1; Zvl. vyd. 01/03, s. 91) stanoví pravidla pro inspekce, kontroly a jiná opatření prováděné zaměstnanci OLAF při výkonu jejich funkcí.

- 2 Článek 10 nařízení č. 1073/1999 je nazván „Předávání informací úřadem“. V odstavci 2 stanoví následující:

„Aniž jsou dotčeny články 8, 9 a 11 tohoto nařízení, předá ředitel úřadu soudním orgánům dotčeného členského státu informace získané úřadem při vnitřním vyšetřování skutečností, které by mohly být předmětem trestního stíhání. S výhradou potřeb vyšetřování informuje ředitel současně dotyčný členský stát.“

Skutečnosti předcházející sporu

- 3 Žalobce je novinář zaměstnaný německým časopisem *Stern*.
- 4 Žalobce napsal dva články zveřejněné v časopise *Stern* dne 28. února a 7. března 2002 o několika případech porušení právních předpisů zjištěných úředníkem Evropských společenství Van Buitenenem. Z obsahu těchto článků bylo zjevné, že žalobce byl podrobně obeznámen se zněním memoranda sepsaného Van Buitenenem ze dne 31. srpna 2001 (dále jen „Van Buitenenovo memorandum“) a dvěma důvěrnými vnitřními sděleními OLAF ze dne 31. ledna a dne 14. února 2002 týkajícími se uvedeného memoranda (dále jen „vnitřní sdělení“).
- 5 Dne 12. března 2002 zahájil OLAF vnitřní vyšetřování v souladu s čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1073/1999 s cílem zjistit totožnost úředníků nebo zaměstnanců Evropských společenství stojících na počátku úniku informací, který měl za následek rozšíření Van Buitenenova memoranda a vnitřních sdělení.
- 6 V tiskové zprávě ze dne 27. března 2002 oznamující zahájení uvedeného vyšetřování OLAF uvedl, že „není vyloučeno, že někomu uvnitř OLAF (nebo jiného orgánu) bylo za účelem získání těchto dokumentů zaplaceno“.
- 7 *Stern* zveřejnil dne 28. března 2002 tiskovou zprávu, v níž potvrdil držení Van Buitenenova memoranda a vnitřních sdělení, nicméně popřel, že by někdo z jeho spolupracovníků zaplatil úředníkovi nebo zaměstnanci Komise za účelem získání uvedených dokumentů.

- 8 Žalobce se poté, co požádal OLAF o zpětvzetí obvinění z korupce vznesených proti němu, obrátil dne 22. října 2002 na Evropského veřejného ochránce práv. Dne 18. června 2003 předložil Evropský veřejný ochránce práv svůj návrh doporučení OLAF, v němž se domnívá, že tvrzení existence korupce uvedené v tiskové zprávě ze dne 27. března 2002, aniž by existovaly průkazné skutečnosti, představuje případ nesprávného úředního postupu a že OLAF by měl zvážit stažení tvrzení ohledně korupce uvedeného v této zprávě. OLAF dne 30. září 2003 v odpovědi na dané doporučení zveřejnil tiskovou zprávu nazvanou „Vysvětlení OLAF týkající se zjevného úniku informací“, o které informoval Evropského veřejného ochránce práv. Evropský veřejný ochránce práv vydal dne 20. listopadu 2003 rozhodnutí obsahující v závěrech kritickou poznámku.
- 9 Dne 11. února 2004 OLAF předal na základě čl. 10 odst. 2 nařízení č. 1073/1999 informace státnímu zastupitelství v Bruselu (Belgie) a státnímu zastupitelství v Hamburku (Německo) o výsledcích vnitřního vyšetřování zahájeného dne 12. března 2002.
- 10 Následně po uvedeném předání informací bylo v Belgii zahájeno vyšetřování pro porušení služebního tajemství. Dne 19. března 2004, na základě pokynu vyšetřujícího soudce v Bruselu, provedla belgická federální policie domovní prohlídku v místě bydliště a v kanceláři žalobce. Byly zajištěny četné dokumenty a další předměty náležející žalobci. Dne 23. března 2004 podal žalobce stížnost proti tomuto zajištění vyšetřujícímu soudci pověřenému danou věcí, který stížnost zamítnul. Žalobce v dubnu 2004 podal k obžalovacímu senátu opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí.

Řízení

- 11 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 1. června 2004 podal žalobce žalobu směřující jednak ke zrušení opatření, kterým OLAF předal dne 11. února 2004 určité

informace státnímu zastupitelství v Bruselu a státnímu zastupitelství v Hamburku (dále jen „sporné opatření“), a jednak k získání náhrady škody způsobené uvedeným rozhodnutím a k němu se vztahujícími akty přijatými OLAF.

¹² Samostatným podáním zapsaným v kanceláři Soudu dne 4. června 2004 navrhuje žalobce na základě článku 243 ES, aby soudce určený pro účely rozhodování o předběžném opatření:

— nařídil částečný nebo úplný odklad výkonu všech opatření nebo aktů, které mají být přijaty na základě „stížnosti“ podané OLAF dne 11. února 2004 belgickým a německým soudním orgánům;

— nařídil OLAF, aby se zdržel získávání, kontroly, zkoumání nebo slyšení obsahu veškerých dokumentů a informací zajištěných belgickými soudními orgány při domovních prohlídkách v místě bydliště a na pracovišti žalobce provedených dne 19. března 2004, které vedly k zabavení spisů, počítače a dalších předmětů náležejících žalobci;

— v očekávání pokračování řízení a v očekávání přijetí vyjádření OLAF, nařídil, aby se OLAF s okamžitým účinkem zdržel provádění veškerých opatření přijatých následně po jeho stížnosti ze dne 11. února 2004, s výhradou vyhovění dvěma výše uvedeným návrhům předsedou Soudu;

- uložil Komisi náhradu nákladů řízení;

 - nařídil veškerá další nezbytná opatření.
- 13 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 17. června 2004 předložila Mezinárodní federace novinářů (dále jen „FIJ“) návrh na své vstoupení do řízení jakožto vedlejší účastník na podporu návrhů žalobce.
- 14 Dne 21. června 2004 podala Komise své písemné vyjádření k návrhu na předběžné opatření.
- 15 Dne 28. června 2004 podal žalobce vyjádření k návrhu na vstoupení vedlejšího účastníka předloženému FIJ. Komise ve stanovené lhůtě vyjádření nepodala.
- 16 Dne 19. července 2004 se za přítomnosti žalobce a Komise uskutečnilo neformální setkání před soudcem určeným pro účely rozhodování o předběžném opatření. Na tomto setkání se účastníci řízení zavázali zvážit možnost smírného urovnání sporu. Dopisem zapsaným v kanceláři Soudu dne 30. července 2004 předložila Komise své vyjádření k možnosti smírného urovnání. Dne 9. srpna 2004 podal žalobce odpověď k vyjádření Komise.
- 17 S ohledem na vyjádření podaná Komisí a žalobcem vyzval soudce určený pro účely rozhodování o předběžném opatření vedlejšího účastníka k podání písemného vyjádření k návrhu na předběžné opatření.

- 18 Vedlejší účastník podal své vyjádření dne 7. září 2004.
- 19 Ve dnech 14. a 15. září 2004 podali žalobce a Komise svá vyjádření týkající se vyjádření vedlejšího účastníka FIJ.

Právní otázky

- 20 Podle článků 242 a 243 ES a čl. 225 odst. 1 ES může Soud, pokud to okolnosti vyžadují, nařídit odklad výkonu napadeného aktu nebo nařídit nezbytná předběžná opatření.
- 21 Článek 104 odst. 2 jednacího řádu Soudu stanoví, že návrh na předběžné opatření musí uvádět okolnosti prokazující naléhavost a rovněž skutkové a právní důvody, které na první pohled (*fumus boni juris*) odůvodňují nařízení navrhovaných předběžných opatření. Tyto podmínky jsou kumulativní, proto musí být návrh na předběžné opatření zamítnut, pokud některá z nich není splněna [usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 14. října 1996, SCK a FNK v. Komise, C-268/96 P(R), Recueil, s. I-4971, bod 30]. Soudce určený pro účely rozhodování o předběžném opatření rovněž musí případně zvážit dotčené zájmy (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 23. února 2001, Rakousko v. Rada, C-445/00 R, Recueil, s. I-1461, bod 73).

K návrhu na vstoupení vedlejšího účastníka

- 22 Podle druhého pododstavce článku 40 statutu Soudního dvora, použitelného na Soud podle prvního pododstavce článku 53 téhož statutu, právo jednotlivce na vstoupení podléhá podmínce, že posledně jmenovaný může odůvodnit zájem na řešení sporu.
- 23 Zájmem na řešení sporu se rozumí přímý a skutečný zájem na rozhodnutí ve prospěch návrhů účastníka řízení, kterého vedlejší účastník podporuje (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 6. března 2003, *Ramondín a Ramondín Cásulas v. Komise*, C-186/02 P, Recueil, s. I-2415, bod 7). Proto je třeba za účelem přípuštění vedlejšího účastníka ověřit, zda vedlejší účastník je přímo dotčen napadeným aktem a zda jeho zájem na sporné věci je skutečný [viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 17. června 1997, *National Power a PowerGen v. British Coal a Komise*, C-151/97 P(I) a C-157/97 P(I), Recueil, s. I-3491, bod 53].
- 24 Podle ustálené judikatury se připouští vstoupení zastupujících sdružení, jejichž předmětem činnosti je ochrana jejich členů ve věcech vznášejících zásadní otázky týkající se posledně jmenovaných [výše uvedené usnesení *National Power a PowerGen v. British Coal a Komise*, bod 66, a usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 28. září 1998, *Pharos v. Komise*, C-151/98 P, Recueil, s. I-5441, bod. 6; usnesení předsedy Soudu ze dne 28. května 2001, *Poste Italiane v. Komise*, T-53/01 R, Recueil, s. II-1479, bod 51]. Konkrétně může být sdružení přijato jako vedlejší účastník ve věci, pokud zastupuje značný počet podniků činných v daném odvětví, jeho předmět činnosti zahrnuje ochranu zájmů jeho členů, věc může vznést zásadní otázky ovlivňující fungování daného odvětví, a zájmy jeho členů by tedy mohly být v zásadní míře dotčeny daným rozsudkem nebo usnesením (viz v tomto smyslu usnesení Soudu ze dne 8. prosince 1993, *Kruidvat v. Komise*, T-87/92, Recueil, s. II-1375, bod 14).

- 25 Konečně je třeba podotknout, že přijetí širokého výkladu práva sdružení na vstoupení do řízení směřuje k umožnění lepšího posouzení rámce věci a zároveň předchází mnohonásobnému individuálnímu vedlejšímu účastenství, které by bylo na újmu účinnosti a řádnému průběhu řízení (výše uvedené usnesení National Power a PowerGen v. British Coal a Komise, bod 66).
- 26 FIJ podala návrh na své vstoupení do řízení jakožto vedlejší účastník na podporu návrhů žalobce. Za tím účelem udává, že je mezinárodní odborovou organizací ve formě mezinárodního neziskového sdružení, že zastupuje značný počet členů, že její předmět činnosti zahrnuje zastupování jejich členů a ochranu profesních a sociálních práv novinářů po celém světě a že předložená věc vznáší otázky zásadní povahy, které se mohou dotknout jejich členů.
- 27 Žalobce prohlašuje, že nemá námitky vůči návrhu, který podala FIJ. Komise svoje vyjádření nepředložila.
- 28 Je třeba především podotknout, že FIJ udala, aniž by žalobce či Komise proti tomu cokoli namítali, že zastupuje více než 500 000 členů ve 109 státech. FIJ tedy může být považována za zástupce značného počtu členů v daném odvětví.
- 29 Dále, pokud jde o předmět činnosti FIJ, oddíl 3 jejího statutu stanoví, že předmětem její činnosti je „ochrana a posilování práv a svobod novinářů“, jakož i „dodržování a ochrana svobody informací, svobody médií a novinářské nezávislosti, zejména prostřednictvím průzkumné činnosti a kontroly porušování práv novinářů a prostřednictvím činnosti ve prospěch ochrany novináře a jeho práce“.

- 30 Konečně tato věc vznáší jednak otázku, zda v rámci čl. 10 odst. 2 nařízení č. 1073/1999 může být předání informací, které by mohly vést k odhalení některých novinářských zdrojů, orgánem Společenství vnitrostátním orgánům za určitých okolností považováno za protiprávní, a jednak, zda může takové předání způsobit újmu na kariéře a dobrém jménu novináře těžícího z uvedených zdrojů, která může být napravena v rámci žaloby na náhradu škody. V tomto případě vzniká konkrétní otázka, zda, a případně za jakých okolností, by mohl soudce určený pro účely rozhodování o předběžném opatření přijmout předběžná opatření směřující k vydání pokynu orgánu Společenství, aby se zdržel jakéhokoli kontaktu s vnitrostátními soudními orgány ve věci jimi zahájeného soudního vyšetřování. S ohledem na skutečnost, že postoj, který by mohl soudce určený pro účely rozhodování o předběžném opatření zaujmout ve vztahu k těmto otázkám, se potenciálně týká rozsahu zásady ochrany novinářských zdrojů, může tento postoj ovlivnit podmínky, za nichž působí členové FIJ.
- 31 Vzhledem k tomu, že zájmy FIJ by mohly být dotčeny postojem soudce určeného pro účely rozhodování o předběžném opatření, je třeba přijmout návrh na vstoupení vedlejšího účastníka podaný FIJ.

K přípustnosti na první pohled žaloby na neplatnost

- 32 Podle ustálené judikatury zásadně nesmí být otázka přípustnosti žaloby před soudem rozhodujícím v hlavním řízení přezkoumávána v rámci řízení o předběžném opatření, aby se předešlo ovlivnění hlavního řízení. Pokud je však tvrzena zřejmá nepřípustnost žaloby v hlavní věci, již se týká návrh na předběžné opatření, může se ukázat nezbytným prokázat existenci určitých skutečností umožňujících učinit na první pohled závěr, že žaloba je přípustná (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 27. ledna 1988, *Distrivet v. Rada*, 376/87 R, Recueil, s. 209, bod 21; usnesení předsedy Soudu ze dne 11. dubna 2003, *Solvay Pharmaceuticals v. Rada*, T-392/02 R, Recueil, s. II-1825, bod 53).

- 33 Je tedy na místě ověřit existenci skutečností umožňujících učinit na první pohled závěr, že žaloba na neplatnost podaná žalobcem v hlavním řízení je přípustná.

Argumenty účastníků řízení

- 34 Komise má za to, že žaloba na neplatnost je zjevně nepřipustná. Podle ní sporné opatření nepředstavuje napadnutelný akt. Žaloba totiž směřuje proti dopisům OLAF adresovaným belgickým a německým orgánům, jimiž OLAF pouze předal informace získané při vnitřním vyšetřování skutečností, které by mohly být předmětem trestního stíhání. Předání těchto informací nemělo samo o sobě právně závazné účinky, které by ovlivnily zájmy žalobce tím, že by zásadním způsobem měnily jeho právní postavení. Tento rozbor je rovněž potvrzen rozsudkem Soudu ze dne 15. ledna 2003, Philip Morris International v. Komise (T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 a T-272/01, Recueil, s. II-1), jakož i usneseními Soudu ze dne 18. prosince 2003, Gómez-Reino v. Komise (T-215/02, Sb. VS-IA-229, s. II-1019) a ze dne 13. července 2004, Comunidad Autónoma de Andalucía v. Komise (T-29/03, Sb. rozh. s. II-2923).

- 35 Žalobce tvrdí, že činnost belgických orgánů je bezprostředním následkem rozhodnutí OLAF podat proti němu stížnost. V tomto ohledu připomíná, že OLAF je velmi důležitou institucí, jejíž činnost je založena na pevné podpoře členských států. Nevyhovění žádosti OLAF zajistit „důkazy“ by proto mohlo být vnímáno jako porušení závazku loajální spolupráce stanoveného v článku 10 ES Belgickým královstvím.

- 36 Žalobce dodává, že v současnosti žádný právní prostředek v Belgii neumožňuje zabránit OLAF získat přístup k zajištěným dokumentům. Nic totiž nebrání OLAF

vstoupit do řízení před belgickými soudy jako civilní účastník řízení a požadovat přístup k dokumentům a informacím zajištěným při domovní prohlídce. Dokonce předtím, než belgické orgány vynesou obvinění, může OLAF požádat belgického generálního prokurátora o povolení přístupu ke spisu a generální prokurátor – ačkoli v této oblasti požívá určité volnosti – pravděpodobně takové žádosti vyhová. Proto tato věc vyžaduje soudní kontrolu na úrovni Společenství (rozsudky Soudního dvora ze dne 23. dubna 1986, *Les Verts v. Parlament*, 294/83, Recueil, s. 1339, bod 23, a ze dne 27. září 1988, *Parlament v. Rada*, 302/87, Recueil, s. 5615, bod 20).

- 37 FIJ za použití totožných argumentů jako žalobce tvrdí, že žaloba na neplatnost je plně přípustná.

Posouzení soudcem určeným pro účely rozhodování o předběžném opatření

- 38 Je třeba připomenout, že jedinými akty nebo rozhodnutími, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost, jsou opatření vyvolávající právně závazné účinky, které se dotýkají zájmů žalobce tím, že mění zásadním způsobem jeho právní postavení (rozsudky Soudního dvora ze dne 11. listopadu 1981, *IBM v. Komise*, 60/81, Recueil, s. 2639, bod 9, a ze dne 23. listopadu 1995, *Nutral v. Komise*, C-476/93 P, Recueil, s. I-4125, body 28 a 30; rozsudky Soudu ze dne 15. září 1998, *Oleifici Italiani a Fratelli Rubino v. Komise*, T-54/96, Recueil, s. II-3377, bod 48, a ze dne 22. března 2000, *Coca-Cola v. Komise*, T-125/97 a T-127/97, Recueil, s. II-1733, bod 77).

- 39 V tomto případě je napadeným aktem opatření, kterým OLAF v souladu s čl. 10 odst. 2 nařízení č. 1073/1999 předal belgickým a německým orgánům informace.

- 40 Podle výše uvedeného ustanovení „předá ředitel úřadu soudním orgánům dotčeného členského státu informace získané úřadem při vnitřním vyšetřování skutečností, které by mohly být předmětem trestního stíhání“.
- 41 Dále nařízení č. 1073/1999 stanoví v bodě 13 odůvodnění, že „příslušným vnitrostátním orgánům nebo popřípadě orgánům, subjektům, úřadům a agenturám přísluší rozhodovat, jaká opatření by měla být učiněna při vyšetřování na základě zprávy vypracované úřadem“.
- 42 Rovněž je třeba podotknout, že ředitel OLAF se v dopise ze dne 11. února 2004, kterým předal dané informace, vyjádřil takto:

„[...] na základě čl. 10 odst. 2 [n]ařízení [č.] 1073/1999 [...] a s ohledem na případné zahájení soudního řízení naleznete v příloze prozatímní zprávu o případu obsahující informace o skutečnostech, které by mohly být předmětem trestního stíhání.“

- 43 Nařízení č. 1073/1999 a dopis předávající informace ze dne 11. února 2004, tudíž rozhodně nepotvrzují rozbor žalobce, ale naopak ukazují, že předání informací OLAF vnitrostátním soudním orgánům nemá žádný právně závazný účinek vůči posledně jmenovaným, kterým zůstává možnost rozhodnout o následcích vyšetřování OLAF.
- 44 Pokud jde o závazek loajální spolupráce stanovený v článku 10 ES, ukládá vnitrostátním soudním orgánům zabývat se informacemi předanými OLAF podle čl. 10 odst. 2 nařízení č. 1073/1999 se vší vážností. Uvedený závazek však neukládá vnitrostátním orgánům povinnost přijmout zvláštní kroky, pokud usoudí, že je

informace předané OLAF neodůvodňují. Rozhodnutí přijaté případně vnitrostátními orgány podniknout kroky na základě informací předaných OLAF tedy vyplývá z nezávislého výkonu pravomoci udělené těmto orgánům.

- 45 Pokud jde v tomto ohledu o argumenty vycházející z práva na účinnou soudní ochranu, žalobce nijak neprokázal, že mu bylo zabráněno napadnout rozhodnutí vnitrostátních soudních orgánů nařizující provedení domovní prohlídky v místě jeho bydliště a na pracovišti. Naopak je z vysvětlení žalobce zřejmé, že podal stížnost proti rozhodnutí vyšetřujícího soudce, který se věci zabývá, a že v současnosti probíhá soudní řízení na národní úrovni. S ohledem na právní prostředky, které tak zůstávají žalobci k dispozici na národní úrovni, není nezbytné zkoumat, zda ve výjimečných případech právo na účinnou soudní ochranu může činit akt Společenství napadnutelným, ačkoli jinak by napadnutelný nebyl.
- 46 Vzhledem k tomu, že rozhodnutí OLAF předat dotčenou zprávu vnitrostátním soudním orgánům nemá právně závazné účinky, není napadnutelným aktem.
- 47 Následkem toho není v této fázi řízení zřejmé, že existují skutečnosti vedoucí k závěru, že žaloba na neplatnost je na první pohled přípustná.
- 48 S ohledem na výše uvedené soudce určený pro účely rozhodování o předběžném opatření přezkoumá pouze ty argumenty žalobce, které se vztahují k žalobě na náhradu škody.

Fumus boni juris

Argumenty účastníků řízení

- 49 Za účelem prokázání, že žaloba na náhradu škody je na první pohled opodstatněná, žalobce uplatňuje že „[sporné opatření], tiskové zprávy z března 2002 a září 2003, které porušují zásadu řádného úředního postupu a zásadu proporcionality [...], jakož i pozdější veřejná prohlášení o probíhajícím vyšetřování žalobce již způsobily závažné poškození dobrého jména a pověsti žalobce v profesních kruzích“.
- 50 Dodává, že „utrpěl závažnou újmu přinejmenším ve dvou rovinách“. Zaprvé tvrdí, že „je pro něj mnohem obtížnější získat informace ze zdrojů, na kterých závisí výkon jeho povolání“. Zadruhé uplatňuje, že „bude mít velké potíže při prodeji svých článků novinám a časopisům“ a že „činnost OLAF již závažně poškodila jeho kariéru [...] a další možný profesní rozvoj“. Domnívá se, že „tato újma byla způsobena přímo nedovolenou činností OLAF“ a udává, že tyto aspekty sporu „jsou podrobněji rozvinuty v hlavní žalobě“.
- 51 Komise uplatňuje, že žalobce v tomto případě neprokázal splnění podmínky týkající se *fumus boni juris*.

Posouzení soudcem určeným pro účely rozhodování o předběžném opatření

- 52 Z ustálené judikatury vyplývá, že založení mimosmluvní odpovědnosti Společenství ve smyslu druhého pododstavce článku 288 ES podléhá současnému splnění

několika podmínek, totiž že předmětem porušeného právního předpisu musí být udělení práva jednotlivcům, porušení musí být dostatečně závažné a musí existovat přímá příčinná souvislost mezi porušením povinnosti autora aktu a újmou utrpěnou poškozenou stranou (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, Recueil, s. 5291, body 41 a 42, a ze dne 10. prosince 2002, Komise v. Camar a Tico, C-312/00 P, Recueil, s. I-11355, bod 53). Pokud jedna z těchto podmínek není splněna, musí být žaloba zamítnuta jako celek, aniž je nutné zkoumat další podmínky mimosmluvní odpovědnosti Společenství (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. října 1999, Atlanta v. Evropské společenství, C-104/97 P, Recueil, s. I-6983, bod 65).

- 53 Pokud jde o druhou podmínku, je rozhodujícím kritériem pro zvážení, zda porušení práva Společenství je dostatečně závažné, kritérium zjevného a závažného porušení mezi posuzovací pravomoci dotyčného orgánu Společenství. Má-li tento orgán podstatně omezenou nebo nemá-li žádnou posuzovací pravomoc, může být pouhé přestoupení práva Společenství dostatečnou příčinou dostatečně závažného porušení (rozsudky Soudního dvora ze dne 23. května 1996, Hedley Lomas, C-5/94, Recueil, s. I-2553, bod 28; ze dne 8. října 1996, Dillenkofer a další, C-178/94, C-179/94 a C-188/94 až C-190/94, Recueil, s. I-4845, bod 25; ze dne 2. dubna 1998, Norbrook Laboratories, C-127/95, Recueil, s. I-1531, bod 109; ze dne 14. července 2000, Haim, C-424/97, Recueil, s. I-5123, bod 38, jakož i výše uvedený rozsudek Bergaderm a Goupil v. Komise, body 43 a 44).
- 54 Pokud jde o třetí podmínku týkající se příčinné souvislosti, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí existovat přímá příčinná souvislost mezi údajným pochybením dotyčného orgánu a vzniklou újmou, přičemž důkazní břemeno nese žalobce (rozsudek Soudu ze dne 24. dubna 2002, EVO v. Rada a Komise, T-220/96, Recueil, s. II-2265, bod 41, a v něm uvedená judikatura). Dále musí být chybné chování dotyčného orgánu určující příčinou dané újmy (usnesení Soudu ze dne 12. prosince 2000, Royal Olympic Cruises a další v. Rada a Komise, T-201/99, Recueil, s. II-4005, bod 26, potvrzeno po opravném prostředku usnesením Soudního dvora ze dne 15. ledna 2002, Royal Olympic Cruises a další v. Rada a Komise, C-49/01 PP, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí).

- 55 V tomto případě je z návrhu na předběžné opatření patrné, že se žalobce snaží dosáhnout v rámci hlavní žaloby náhrady škody, kterou údajně utrpěl následkem zásahu vůči jeho profesní kariéře, dobrému jménu a pověsti. Dále je z jeho návrhu zjevné, že škoda byla způsobena dvěma faktory: jednak sporným opatřením a jednak zveřejněním tiskových zpráv OLAF během měsíce března 2002 a září 2003.
- 56 Pokud jde zaprvé o škodu údajně způsobenou sporným opatřením, žalobce nijak nevysvětluje, v čem na první pohled spočívá příčinná souvislost mezi jednak vytýkaným jednáním Komise, tedy pouhým předáním informací OLAF vnitrostátním orgánům, a jednak újmou, kterou údajně utrpěl.
- 57 Nedostatek vysvětlení je v tomto ohledu tím významnější, že již bylo ve výše uvedeném bodě 46 zjištěno, že pouhé předání dotčené zprávy OLAF vnitrostátním orgánům nemělo právně závazné účinky ve vztahu k posledně jmenovaným, kterým zůstala možnost rozhodnout o následcích uvedeného předání.
- 58 Je totiž zřejmé, že kdyby vnitrostátní orgány nezahájily soudní vyšetřování, žalobce by neutrpěl újmu, kterou údajně utrpěl. Na základě toho neexistuje příčinná souvislost mezi vytýkaným jednáním Komise a újmou údajně utrpěnou žalobcem.
- 59 Je proto namístě dojít k závěru, že žalobce dostatečně neprokázal, že sporné opatření zakládá mimosmluvní odpovědnost Společenství, aniž je třeba zkoumat, zda žalobce prokázal jakoukoli utrpěnou újmu.

- 60 Pokud jde zadruhé o újmu údajně utrpěnou žalobcem následkem zveřejnění tiskových zpráv OLAF v březnu 2002 a září 2003, návrh na předběžné opatření neobsahuje žádné právní ani skutkové poznatky umožňující soudci určenému za účelem rozhodnutí o předběžném opatření posoudit, v čem je vytýkané jednání v rozporu se zásadou řádného úředního postupu a zásadou proporcionality. Aniž je třeba zkoumat, zda tyto dva akty udělují práva jednotlivcům ve smyslu použitelné judikatury (viz výše uvedený bod 52 a zejména rozsudek Soudu ze dne 6. prosince 2001, Area Cova a další v. Rada a Komise, T-196/99, Recueil, s. II-3597, bod 43), stačí konstatovat, že pouhá skutečnost, které se žalobce dovolává, že Evropský veřejný ochránce práv v roce 2003 konstatoval „případ nesprávného úředního postupu“, neznamená, že existuje porušení zásady řádného úředního postupu, jak jej vykládá soudce Společenství. Rovněž je třeba připomenout, že skutečnosti známé Evropskému veřejnému ochránci práv v době, kdy vydal své konečné rozhodnutí, dne 20. listopadu 2003, nejsou nutně totožné se skutečnostmi, které má dnes k dispozici Soud.
- 61 Krom toho i za předpokladu, že dotčené chování je protiprávní, návrh na předběžné opatření neobsahuje žádné údaje umožňující soudci určenému za účelem rozhodnutí o předběžném opatření posoudit, jakým způsobem by mohly být tiskové zprávy OLAF z března 2002 a září 2003 považovány za „dostatečně závažné porušení“ způsobilé k založení mimosmluvní odpovědnosti Společenství (viz výše uvedený bod 53).
- 62 Z výše uvedeného vyplývá, že, aniž je tím dotčeno rozhodnutí, které Soud přijme v hlavním řízení, s ohledem na informace dostupné soudci určenému za účelem rozhodnutí o předběžném opatření žalobce dostatečně neprokázal, že jeho žaloba na náhradu škody není zjevně neopodstatněná.
- 63 Za těchto okolností musí být návrh na předběžné opatření zamítnut, aniž je třeba zkoumat, zda byly splněny další podmínky pro přijetí předběžného opatření.

Z těchto důvodů

PŘEDSEDA SOUDU

rozhodl takto:

- 1) **Návrh na předběžné opatření se zamítá.**

- 2) **O nákladech řízení bude rozhodnuto později.**

Vyhotoveno v Lucemburku dne 15. října 2004.

Vedoucí soudní kanceláře

H. Jung

Předseda

B. Vesterdorf